

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Facis el que facis, fes-ho bé

La història. Londres, ahir. John May, funcionari de l'ajuntament, té cura de buscar els familiars dels difunts que han mort sols, i en cas de no trobar-los, s'encarrega d'organitzar uns entranyables funerals.

La pel·lícula. Tractar la mort, la solitud, la rutina i el món laboral, pressuposa, d'entrada, que la pel·lícula no pot ser divertida. *Nunca es demasiado tarde* (*Still Life*, vida immòbil) s'encarrega de contradir-ho. Sobretot en els primers trenta minuts, quan les anades i vingudes de Míster May (excel·lent Eddie Marsan, virtuos del difícilíssim grau zero d'expressivitat) va de la *morgue* al gris despatx, caminant impertèrrit pels carrers, l'arribada a casa i l'escrupolosa litúrgia del menjar (sempre el mateix, tot simètric, net i polit, pelant la poma d'una tacada) adoben gags de subtil eficàcia. Algú ha comparat Mr. May amb Monsieur Hulot. Potser sí. Amb estil elegantment fred, d'un minimalisme protestant i *british*, l'italià Uberto Pasolini (Roma, 1957) acreditat productor de films com *Full Monty*, dirigeix el segon llargmetratge llençant càrregues de profunditat contra la deshumanització. Allò del tan a prop i no obstant, què lluny!, pel que fa a les relacions interpersonals, veïnals, familiars, laborals... El títol espanyol amb que s'ha rebatejat el film s'apunta al tòpic optimista. I d'alguna manera s'avança

al desenllaç de la història. Això sí, amb sàdic, irònic, sentit de l'humor negre. Per tant, en els vint minuts finals, *Nunca es demasiado tarde* perd calibre i pistonada. Vaja, és com si Mr. May/Monsieur Hulot hagi acabat fent les paus amb el seu àrid, inhòspit entorn. Verbigràcia: la darrera escena, amb el munt d'esperits que habiten l'àlbum de fotos de Mr. May, visitant-lo. Aquí, a l'Uberto Pasolini se li ha colat el vessant melodramàtic romà, viscontinià.

Nunca es demasiado tarde

Director: Uberto Pasolini. Intèrprets: E. Marsan, K. Dury. Gran Bretanya-Itàlia. Funatic Lleida. 26 novembre.

El tema. Facis el que facis, fes-ho bé.

La imatge. John May espaterrant-se, feliç, premonitori, damunt el prat fresc del cementiri londinenc.

La frase. "Només feia el meu treball", admet, humil, el funcionari May davant Kelly, filla del seu veí difunt. Tant de bo els polítics es limitessin a fer el seu treball. Només que a guanyar-se el sou, al servei de la ciutadania.

La recomanació. Gourmets d'una cinefilia necròfila amb sentit de l'humor.